ל) ס"ל עושה ב"ד ומשלחו, ז) בכת"י הל נמי
לל, ג) [נדרים כז. ע"ז לז.]

לקמן עו: כחובות ב:, ד) לקמן עו:, ה) וע" רש"ש, ו) נראה של"ל דברי רב אשי. יעב"ץ,

שקול מינה חפץ והדר הב לה גימא. משמע דוקה א שהקפיד על לקיחת החפץ תחלה פליגי אבל הב לה גיטא ושקול מינה

> התם שפרעון המעות תלוין בשטר ובהזכרת לקיחת השטר גלי דעתיה

> לעוותי כיון שהזכיר לקיחת השטר

אע"פ שהזכיר לבסוף ויש לומר דשאני

לא ידענא לה אמר ליה זיל יהכיה לאכא בר מניומי דאיהו ידע לה וליזיל וליתביה ניהלה אתא ולא אשכח לאבא בר מניומי אשכחיה לרכי אבהו ורכי חנינא בר פפא ור' יצחק גפחא ויתיב רב ספרא גבייהו אמרו ליה מסור מילך קמי דידן דכי ייתי אבא בר מגיומי ניתביניה ליה וליזיל וליתביניה לה אמר להו רב ספרא יוהא שליח שלא ניתן לגירושין הוא איכסופו אמר רבא קפחינהו רב ספרא • לתלתא רבנן סמוכי א"ר אשי במאי קפחינהו מי קאמר ליה אבא בר מניומי ולא את איכא דאמרי אמר רבא קפחינהו רב ספרא לתלתא רבגן סמוכי במעותא א"ר אשי מאי מעותא מאי קא אמר ליה אבא בר מניומי ולא את ההוא גברא דשדר לה גימא לדביתהו א"ל לשליח לא תיתביה ניהלה עד תלתין יומין אתנים בגו תלתין יומין אתא לקמיה דרבא אמר רבא חלה שעמא מאָי משום דאנום האי נמי אנום הוא יאמָר ליה מסור מִילך קמי דידן דלבתר

הכי גרסינן ואמר רבה כו' באומר. בפני בית דין בשעה שמסרו לשליח הרי היא נאמנת עלי כמאה עדים לעולם אם אערער לומר

ואול איהו ויהיב לה גיטא. ברישא דכי אמר ליה שקול חפן ברישא קפיד איהו שהיה בדעתו לעכב הגט אם לא תתן לו החפץ ולרדותה בעיגונא עד שתתן הלכך הגט תלה בחפץ בדבר זה וזה אם שינה נעשה כמי שאמר לו אל תגרשנה אלא בבית וגירשה בעלייה הלכך ר' יוחנן

כל הגם פרק שלישי גימין

שקול מינה חפץ והדר הב לה גימא ואזל איהו

גברא דשדר לה גימא לדביתהו אמר שליח

גליון הש"ם גמ' והא שליח שלא ניתן לגירושין. עיין לעיל דף כד ע"א תד"ה וכי מטית: מיכסיף לסוף איגלאי. עיי לקמן עו ע"ב ב"מ לו ע"ל נ"ו דף כב ע"ל:

> לעזי רש"י דיטרונציי"ר. לקטוע.

מוסף תוספות

א. דא״ל הכי, דגלי דעתי׳. מוס׳ הרא״ש. ב. אבל הכא זה אינו תלוי בזה. החפץ בגט אשי בין לל״ק בין לל״ב ס״ל דבטעות הפחינהו ושליח דבטעות קפוזינהו ושליון שניתן לגירושין הוא, דמי קאמר ליה אבא בר מניומי ולא את. כשנ״ם.

פסקי רי"ד (המשך)

להמתין עד שימצא אבא בר . מניומי ואמרי ליה מסור דברי נכתב ובפני נחתם ואע"פ שאיננו כאן כדאמרינן לקמן שיכול ב״ד למנותו בין בפני שליח ראשון בין שלא בפניו חז לנו הגט (שיחוהו לו) ואוו ייהיה שליח ב״ד אמר להו רר מפרא והא שליח שלא זה השליח לא נעשה שליח לגרשה אלא למוסרו שליוו לגושה אלא למוטה לאבא בר מניומי והלכך לאו במקום בעל קאי שיהא רשאי למוסרו אלא על יד שכך הרשהו הבעל אבל אינו רשאי שיתנהו לאדם אחר דמי לשליח שניתן לגירושין . שידו כיד הבעל ומסתמא שלא ניתן לגירושין ואין ידו כיד הבעל מסתמא אין לו למנות שליח אחר להגיעו ליד אבא בר מניומי אך אם הרשהו הבעל בפירוש שיהא שיגיענו ליד אבא בר מניומי. אמר רבא קפחינהו רב ספרא לתלתא רבנן סמיכי ואסיקנא דהכי א״ל אבא בר מניומי ולא את והוה ליה שליח טלא ניתן לגירושין פי׳ לבעל לא ידענא לה לא עשאו שליח אלא לחחו ליד ארא ניתן לגירושין דסתמא אין לו כח למנות שליח אחר רק אם היה הבעל מרשהו . כפירוש: ההוא גכרא דשדר לא תיתביה ניהלה אלא לבתר תלתין יומין איתניס בגו שלא היה יכול להמתין שם ל׳ יום ולמוסרו ביד האשה חלה מ"ט משום דאנוס הכי

נמי הא אניס א״ל מסור מילד

פוסל בו בשליח ראשון וכ"ש בשלוחו והיינו דקאמר זימנין דגיטא נמי לא הוי הלכך תנא במתני׳ לא ישלחנו ביד אחר שמא כשימסור ראשון שליחות לשני לא ימסור לו דברים כהוייתן או השני לא ידקדק בהן ויהא משנה ומיפסיל גיטא וריש לקיש מכשר כו׳ קסבר לאו קפידא הוא אלא אורחא דמילתא קאמר ליה: בותנר' עושה בב"ד שליח ומשלחו. שלריך הראשון לומר בפניהם בפני נכתב ובפני נחתם לפי שהאחרון לא יוכל לומר: שליח ב"ד אני. ומסתמא ב"ד עשו הדבר בהכשירו: בכז' שליה דשליה. השליח השני שנעשה בב"ד: האחרון. ולא תנן השני: ה"ג אלא כי מבעי לכו בב"ד או אפי׳ שלא בכ"ד: עושה כמה שלוחין. ראשון לשני ושני לשלישי וכן לעולם ואין לריך ב"ד הואיל ואין הראשון לריך לומר בפני נכתב האחרון נמי א"ל לומר שליח ב"ד אני: אם מת ראשון. עד שלא הגיע הגט לידה: בטלו כולן. קסבר מכחו בחו: דקטנותה היא. בקטנותו אמר אבי שמועה זו שיש להשיב עליה: לא ידענא לה. איני מכירה: מסור מילך קמן. אמור דברי שליחותך בפנינו ותן לנו הגט ואמור בפני נכתב ובפני נחתם ואנו נמסרנו לו ויהיה שליח ב"ד: והא שליח שלא ניתן לגירושין הוא. השליח הזה לא נעשה שליח לגרשה אלא למוסרו לאבא בר מניומי הלכך לאו במקום בעל קאי למוסרו ליד חחר: קפחינהו. קטע רגליהם שלא ימלאו רגלים לדבריהם: מחי קפחותה. הלה חינה תשובה דמי אמר לֿיה בעל אבא בר מניומי יגרשנה ולא אתה אי הוה האי ידע לה הרי לוהו תחלה לגרשה. לשון קיפוח דטרונליי"ר שמקלרו מלמטה: איכא דאמרי. דרבא אמר שאינה תשובה אלא בטעות קפחם ואמר (ליה)ף רב אשי מאי טעותא שפיר קפחינהו: מאי קאמר ליה. בעל: אבא בר מניומי יגרשנה ולה החה. מחחר שחינך מכירה הוא יהא שליח מעתה ולאו את. בלישנא קמא גרסינן מי אמר ליה בלישנא בתרא גרסי׳ מאי קאמר ליה: איתנים. שליח: בגו מלחין. שלא יוכל לילך אחר שלשים: שליח שלא ניתן לגירושין הוא. בתוך שלשים: וליחוש. שמא בא בעל אללה בתוך שלשים ונתייחד עמה ופייסה ובעל והוי גט ישן: ליחוש שמא פיים. בתוך י״ב חדש שיש שהות הרבה לבה. וחין זה דומה לשולח גט ממדינת הים ואינו הובע זמן לשהותו בידו דהתם ליכא

למיחש שמא פיים דמימר אמר

הבעל השליח קדמני וכבר הגיע

גט לידה ולא עקר נפשיה מספיקא:

דמימר אמר השליח קידמני וכבר הגיע הגט לידה ולא עקר נפשיה מספיקא: ואמר רבה בר רב הונא הכי אמר אבא מרי משמיה דרב באומר נאמנת עלי לומר שלא באתי פי׳ באומר בפני ב״ד בשעה שמסרו לשליח הרי היא נאמנת עלי כק׳ עדים אם אערער לומר

גט ישן הוא הריני מאמינה לאמר שלא באתי בחוך הזמן אצלה וכיון דמעיקרא הימנה תו לא מהימן לערער וכל שכן דאנן לא ליקו ולערער אלמא טעמא דאמר הכי אבל האי דלא אמר הכי ליחוש: אם אמרו בנשואה. שחביבה עליו ומחזר לפייסה: קמן ולבתר תלתין יומין משוינן שליח וממטי ליה ניהליה ומכאן מוכיח שב״ד ממנין השליח השני ולא שליח ראשון ומ״ה תנן שליח ב״ד אני אמרי ליה רבנן לרבא והא שליח שלא ניתן לגירושין הוא פי׳ בתוך ל׳ יום אמר להו רבא כיון דלבתר תלתין יומין מגרש שליח שניתן לגירושין הוא: וליחוש שמא פייס פי' שמא בא הבעל אצלה בתוך לי יום ונתייחד עמה ופייס ובעל ואם בעל בתוך לי יום בטלה שליחותו של שליח אחרי שנתפייס עמה ובא עליה ושוב אין שליח זה יכול לגרשה דבטלה שליחותו אבל בעל בודאי יכול לגרשה בו דדוקא שליחות השליח בטלה אבל גט כדקאי קאי וכיון דיהביה ניהליה בתר דבא עליה מפקיע קדושיה בטלו כולם פי' אם מת שליח ראשון קודם שיגיע הגט ליד האשה בטלו כולם דמכח קמא קאתו: אמר מר בר רב אשי הא דאבא דקטנותא הוא אילו מית בעל מידי אית בהו מששא כולהו מכח בעל קאתו איתיה לבעל איתנהו לכולהו ליתנהו לבעל ליתנהו לכולהו וכן הלכה: ההוא גברא דשדר גיטא לדביתהו אמר ליה שליח לא ידענא לה א"ל זיל יהביה לאבא בר מניומי אבל מיהו גט ישן הוי דאיכא למיחש שמא יאמרו גיטה קודם לבנה אבל אם גירשה בו תינשא לכתחלה. מי לא תנן מעכשיו אם

בי

חפץ לא ותימה דבפרק הכוחב (כמובות דף פה.) אמרי" דלא שנא א"ל שקול שטרא והב ליה זוזי ולא שנא אמר ליה הב ליה זוזי ושקול שטרא משלם דאמר ליה לתקוני שדרתיך ולא

ויהיב לה גימא והדר שקל מינה חפץ רבי יוחנן יפוסל בו וכ"ש בשלוחו וריש לקיש מכשיר בשלוחו וכ"ש בו: מתני' יהמביא שירא שלא יאמרו סיטראי נינהוב: גם ממדינת הים וחלה עושה ישליח בב"ד רבי יוחנן פוסל בו וכ"ש בשלוחו. ומשלחו ואומר לפניהם בפני נכתב ובפני פי׳ בקונט׳ דקפידת הבעל אינו נחתם ואין שליח אחרון צריך שיאמר בפני אלא שלא ישאר החפץ ביד האשה אבל נכתב ובפני נחתם אלא אומר שליח ב"ד אני: במה שאמר ליה שיטול הימנה חפץ והוא משלח ביד אחר אין הגט נפסל אמרו ליה רבגן לאבימי בריה דָר' אבהו ולא ישלחנו ביד אחר דקתני במתניתין בעי מיניה מרבי אבהו שליח דשליח משוי היינו טעמא שמא לא ימסור לשני שליח או לא אמר להו הא לא תיבעי לכו דברים כהוייתן או השני לא ידקדק מדקתני אין השליח האחרון ימכלל דמשוי בהן ויפסול הגט ולפי זה הא דהתני שליח אלא כי תיבעי לכו כי משוי שליח שחין רלונו שיהא פקדונו ביד אחר בב"ד או אפילו שלא בב"ד אמרו ליה הא סלא היינו ביד אשתו וזה נראה דוחק וגם מבעיא לן מדקתני אלא אומר שליח ב"ד אני זה דוחק דלא ישלחנו ביד אחר שלא ישכח לומר כחשר חמר הבעל ונרחה רב נחמן בר יצחק מתני הכי אמרו ליה רבנן לריב"א דכשאמר שקול מינה חפץ לאבימי בריה דר' אבהו בעי מיניה מר' אבהו והדר הב לה גיטא שתולה שליחות שליח דשליח כי משוי שליח בב"ד או שלא הגט בחפץ פוסל ר' יוחנן נמי כשמשלח בב"ד אמר להו ותיבעי לכו אי משוי שליח ביד אחר אפי׳ לא שינה שליח השני בעלמא אמרו ליה הא לא קא מיבעיא לן דתנן אין השליח האחרון מכלל דשליח משוי מדעת הבעל ונטל ממנה החפץ קודם נתינת הגט דכיון שתולה שליחות הגט שליח אלא כי קא מיבעיא לן בב"ד או שלא בחפץ כל מה שמשנה מדעת הבעל בבית דין אמר להו הא נמי לא תיבעי לכו בחפץ נפסל הגט והכי פי' רבי יוחנן ידקתני אלא אומר שליח ב"ד אני אמר רבה פוסל בו בשליח ראשון כששינה וכ״ש בשלוחו ואפי׳ בלא שינוי ולא ישלחנו ישליח בא"י עושה כמה שלוחין אמר רב אשי השליח ביד אחר אפי׳ לא ישנה דקפיד הבעל אם מת ראשון במלו כולן אמר מר בר רב שאין רצונו שיהא פקדונו ביד אחר פי׳ אשי הא דאבא דקמנותא היא אילו מת בעל ביד השליח השני ור"ל כו' כדפי' בחונט': מידי מששא אית בהו כולהו מכח מאן קאתו הבי גר׳ ר״ת א״ר אשי מאי מעותא מי קאמר ליה אכא בר מניומי מכח דבעל קאתו יאיתיה לבעל איתנהו לכולהו ליתיה לבעל ליתנהו לכולהו ההוא

ולא את. וקחתי רב חשי לפרש מחי טעותא ולב׳ הלשונות יורב אשי מכוונים ד ולא קאי א"ד אלא אמילתא דרבא:

תלתין יומין משוינן שליח ויהיב ליה ניהלה א"ל רבנן לרבא והא שליח שלא ניתן לגירושין הוא אמר להו "כיון דלבתר תלתין יומין מצי מגרש כשליח שניתן לגירושין הוא וליחוש שמא פיים מי לא תנן יימעכשיו אם לא באתי מכאן ועד יב"ח ומת בתוך יב"ח הרי זה גם והוינן בה וניחוש שמא פיים ואמר רבה בר רב הונא הכי אמר אבא מרי משמיה דרב באומר נאמנת עלי לומר שלא באתי ∘ איכסיף לסוף איגלאי מילתא דארוסה הואי אמר רבא יאם אמרו בנשואה יאמרו בארוסה אמר רבא הא ודאי קא מיבעיא לן שליח ב"ד אני (בר"ש) אלמא צריך האחרון שבהם לומר שליח ב"ד אני וש"מ שאינו עושהו אלא בב"ד: אמר רבא שליח בא"י עושה כמה שלוחים פ" ראשון לשני ושני לשלישי ער לעולם ואין צריך ב"ד הואיל ואין הראשון צ"ל בפני נכתב ובפני נחתם [אין] האחרון צ"ל שליח ב"ד אני ובמדינת הים תגן במתני" דעושה כמה שלוחים מדתני אין שליח האחרון אבל בא" לא תגן דשליח שני עושה שליח שלישי והוה אמינא דוקא במדינת הים שנתמנה שליח שני בפני ב"ד אלים לשוויי שליח שלישי אבל בא"י שלא נתמנה אלא בינו לבינו הוה אמינא דלא [יכול] למיעבד שליח שלישי קמ"ל רבא דעושה כמה שלוחים: אמר רב אשי ואם מת ראשון

. דהוא ידע בה וליתביה ניהלה אתא ולא אשכחיה לאבא בר מניומי יתיב ר' אבהו ור' חנינא ור' יצחק נפחא ויתיב רב ספרא

בוד א מיי׳ פ״ט מהל׳ גירושין הלכה לה לו סמג עשין נ' טוש"ע אה"ע

עין משפמ

נר מצוה

סימן קמא סעיף נא: מה ב מיי שם פ"ז הלי כ סמג שם טוש"ע שם סעיף מ וסימן קמב סימן ט: בזו ג ד ה מיי שם הלי ד [וכ"א] סמג שם טוש"ע לה"ע סימן קמא סעי' מ: בז ר מיי' שם טוש"ע שם סעיף מא:

בוח ז מיי׳ פ״ט מהלכות סמג עשין ג טוש"ע שם סעיף :13

מש ח טימיי שם הלכה מ [מא] טוש״ע שם ממים מ:

פסקי רי"ד

של בעל הבית אלא תחלה של בעל הביון אלא חוולה קבל החפץ ואחר נתן לה הגט גט מעליא הוי אלא כי פליגי גט מכל אוו אוא כי גע היכא דא״ל שקיל מינה חפץ והדר הב לה גיטה וזה מינה שליח שני ואזל שליח שני ייהב לה גיטה והדר שקיל מינה חפץ ר' יוחנן פוסל בו וכ"ש בשלוחו דקפידא הוי ומעביר על דעתו הוי שהוא סבר לעכבה בענין הגט עד שתתן לו החפץ ודוקא קא"ל הכי שלא יעבור על דבריו הכי שלא יעבור על דבויה הלכך היכא דשינה אע"ג שהגיע חפצו לידו קפידא הוי ולא הוי גיטא מפני שעבר על דעתו ומ״ה קתני לא ישלחנו ביד אחר שמא ישנה שליח שני מדברי הבעל וכ״ש בו דקסבר ר״ל אין . דעחו של רעל אלא שיגיע זעונו של בעל אלא שיגיע חפץ לידו ולא תעכבנו האשה וכיון שהגיע חפצו לידו אע״ג דיהר לה גינוא ררישא לא הוי יהב להגיטא ברישא לא ההי שינוי ומעביר על דעתו וקי״ל דכל ר״ל ור׳ יוחנן הלכה כר׳ יוחנן: **כותני'** המביא גט ממדינת הים וחלה עושה ב״ד ומשלחו ואומר לפניהם בפני נכתב ובפני נחתם ואיז בפני נכתב ובפני נחתם אלא אומר שליח ב״ד אני. פי״ אם חלה או נאנס ואינו יכול ללכת ורוצה למנות שליח צריך למנותו לפני ב״ד מפני . נכתב ובפני נחתם ולקיימו וזה השליח האחרון אינו יכול לאומרו וכבר איפלגו ר׳ יוחנן ורבי חנינא לעיל (ה:) ואמרינז התם דכ"ע שלשה דעלמא ובצירוף השליח עם שנים אמרינן פליגי והכא נמי מ״ד בפני שלשה מפרש מתני׳ ב״ד עמו שיהו שנים והוא הרי שלשה: אמרי ליה בעי מיניה מר׳ אבהו שליח רשליח] משוי שליח או לא א"ל הא לא תיבעי לכו מדקתני אין השליח האחרון מכלל דמשוי שליח פי׳ מדלא האחרון ש"מ דמצי משוי כי תיבעי לך בב״ד או שלא בב״ד. פי׳ מי אמרינן כיון שאין צריך השני לומר בפני . נכתב ובפני נחתם אינו צריד שליח ב״ד אני שוה דבור זה כמו בפני נכתב ובפני נחתם. (לכו) [לך] דקתני אלא אומר שליח ב״ד אני (כר״ש) אלמא